

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 31.03.2008, sp. zn. 4 To 21/2008, ECLI:CZ:VSPH:2008:4.TO.21.2008.1

Číslo: 3/2009

Právní věta: Při přerušení trestního stíhání podle § 173 odst. 1 písm. d) tr. ř. v případě podání návrhu na předání trestního stíhání do ciziny je třeba s ohledem na ustanovení § 448 tr. ř. v okamžiku přerušení trestního stíhání ukončit pouze úkony směřující k trestnímu stíhání obviněného v České republice. Zároveň je nutno pokračovat v těch úkonech, které směřují k realizaci předání trestního stíhání do ciziny, včetně pokračování v zajištění osoby obviněného vazbou v případě, že příslušná mezinárodní smlouva předpokládá převzetí stíhané osoby, jejíž osobní svoboda je omezena, a to až do okamžiku, než dojde k převzetí osoby obviněného v souladu s příslušnou mezinárodní smlouvou, nebo k oznámení, že k převzetí trestního stíhání nedojde, což by podle § 448 odst. 4 tr. ř. mělo za následek pokračování v trestním stíhání v České republice. Na rozhodování o vazbě a jejím trvání se uplatní obecná ustanovení hlavy čtvrté oddílu prvního trestního řádu.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 31.03.2008

Spisová značka: 4 To 21/2008

Číslo rozhodnutí: 3

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Právní styk s cizinou, Předání trestního stíhání do ciziny, Přerušení trestního stíhání

Předpisy: § 173 odst. 1 písm. d) tr. ř.

§ 448 tr. ř.

§ 67 a násl. tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Praze ke stížnosti obviněného J. D. zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2008, sp. zn. 45 T 20/2007, ohledně tohoto obviněného a ve věci sám znovu rozhodl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Napadeným usnesením bylo rozhodnuto tak, že podle § 188 odst. 1 písm. d) tr. ř. za použití § 173 odst. 1 písm. d) tr. ř. se trestní stíhání obviněných J. D. a V. V., nyní oba ve vazbě ve věznici v P., přerušuje.

Toto usnesení soud odůvodnil tím, že je vedeno trestní řízení proti oběma uvedeným obviněným pro skutek kvalifikovaný jako trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák., a jelikož dne 25. 2. 2008

podala předsedkyně senátu prostřednictvím Ministerstva spravedlnosti ČR návrh na předání trestního stíhání obou obviněných justičním orgánům Ruské federace, a jelikož podle § 188 odst. 1 písm. d) tr. ř. za použití § 173 odst. 1 písm. d) tr. ř. soud po předběžném projednání obžaloby přeruší trestní stíhání, navrhuje-li se předání trestního stíhání do ciziny, bylo rozhodnuto ve výroku uvedeným způsobem.

Proti tomuto usnesení podali v zákonné lhůtě stížnost oba obvinění, obviněný V. V. však dne 11. března 2008 svou stížnost vzal zpět, písemné zpětvzetí bylo soudu doručeno dne 13. 3. 2008 a toto zpětvzetí bylo vzato na vědomí, takže napadené usnesení bylo přezkoumáváno jen z podnětu stížnosti obviněného J. D. a ve vztahu k němu.

Obviněný J. D. ve své stížnosti namítá v první řadě to, že napadené usnesení je zcela nesrozumitelné a nepřezkoumatelné, neboť ve výrokové části neobsahuje stíhaný skutek, a z odůvodnění není zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je ve výroku uvedeno, a jakou mezinárodní smlouvou se při tom řídil, neboť předání trestního řízení upravuje sice Evropská úmluva o předávání trestního řízení vyhl. pod č. 551/1992 Sb. ve znění vyhl. č. 147/1993 Sb., avšak Ruská federace není smluvní stranou této úmluvy. Stěžovatel dále uvádí, že soud měl postupovat podle § 173 odst. 2 tr. ř., podle kterého před přerušением trestního stíhání je nutno učinit vše, čeho je třeba k zabezpečení úspěšného provedení trestního stíhání, což však provedeno nebylo, neboť materiály ve vyšetřovacím spisu svědčí o tom, že přípravné řízení neproběhlo v souladu se zákonem, doposud nenabyla právní moci všechna rozhodnutí v něm vydaná, nebylo rozhodnuto o námitkách podjatosti, po určité období nebyla zajištěna obhajoba obviněného i spoluobviněné, apod. Trestní řízení nelze podle názoru stěžovatele předat do ciziny ani proto, že stěžovatel se z důvodu vad usnesení o zahájení trestního stíhání nenachází v postavení obviněného. Napadené usnesení je podle něj v extrémním rozporu s ustanovením čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle něhož nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci, a dále jím došlo k závažnému zásahu do ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces, neboť trestní řízení bylo provedeno způsobem, který odporuje zákonu, a z toho důvodu bude pro stěžovatele velmi obtížné uplatňovat před obecným soudem Ruské federace námitky týkající se porušení českých procesních předpisů. Poukazuje v té souvislosti i na to, že jeho obhajoba je založena na výsleších svědků, kteří jsou občany České republiky, které nemohl vyslechnout ve stadiu vyšetřování a nebude je moci vyslechnout ani při případném soudním jednání v Ruské federaci. Stěžovatel nakonec poukazuje na to, že soud prvního stupně nerespektoval ani svou povinnost rozhodnout podle § 192 tr. ř. o dalším trvání vazby, a upozorňuje též na to, že podle rozsudku Nejvyššího soudu z 22. srpna 2005, sp. zn. [11 Tz 117/2005](#). I v případě, že soud přeruší trestní stíhání podle § 188 odst. 1 písm. d) tr. ř. s odkazem na okolnost uvedenou v § 173 odst. 1 písm. d) tr. ř., je-li obviněný ve vazbě, má soud povinnost rozhodnout o jeho propuštění z vazby. Vzhledem k uvedeným skutečnostem navrhuje, aby stížnostní soud zrušil napadené usnesení a sám rozhodl tak, že podle § 188 písm. e) tr. ř. se věc vrací státnímu zástupci k došetření a podle § 192 tr. ř. se obvinění propuští z vazby na svobodu.

Tuto stížnost obviněného doplnil obhájce obviněného v dalším podání, v němž některé již vznesené námitky obviněného doplňuje a rozvádí. Poukazuje na to, že přerušением trestního stíhání podle § 188 odst. 1 písm. d) tr. ř., je-li splněna některá z podmínek § 173 odst. 1 písm. a) až d) tr. ř., je sice obligatorní, avšak podle výkladu a judikatury musí být splněny ještě další podmínky - podle § 173 odst. 2 tr. ř. je před rozhodnutím o přerušением trestního stíhání nutno učinit vše, čeho je třeba k zabezpečení úspěšného provedení trestního stíhání, a tedy je třeba provést všechny dostupné a potřebné vyšetřovací úkony, které zabezpečují úspěšné provedení trestního stíhání po odpadnutí příslušného důvodu přerušení. Odkazuje zároveň na svůj návrh na vrácení věci státnímu zástupci k došetření, doplněný podáním z 18. 1. 2008, a má za to, že vytýkané závažné vady přípravného řízení nemohou být odstraněny po předání trestního stíhání do ciziny, a že soud tedy neměl uvedený návrh na předání trestního stíhání podávat, ale měl rozhodnout o vrácení věci státnímu zástupci k

došetření. Shodně jako obviněný poukazuje na to, že výrok napadeného usnesení neobsahuje uvedení skutku, ohledně kterého se trestní stíhání přerušuje. Ze všech uvedených důvodů navrhuje, aby odvolací soud napadené rozhodnutí zrušil a uložil soudu prvního stupně, aby vzal návrh na podání žádosti o převzetí trestního stíhání zpět, či učinil podnět v tomto směru Ministerstvu spravedlnosti České republiky, znovu předběžně projednal obžalobu a podle § 188 odst. 1 písm. e) tr. ř. rozhodl o vrácení věci státnímu zástupci k došetření.

Vrchní soud v Praze přezkoumal podle § 147 odst. 1 tr. ř. z podnětu podané stížnosti napadené usnesení a řízení, které mu předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.

Jak je zřejmé z napadeného usnesení a detailněji i z obsahu spisu, předsedkyně senátu Městského soudu v Praze dne 25. 2. 2008 podala prostřednictvím Ministerstva spravedlnosti České republiky návrh na předání trestního stíhání obviněného justičním orgánům Ruské federace. Z tohoto návrhu vyplývá, že při tom postupovala podle mezinárodní smlouvy mezi ČSSR a SSSR o právní pomoci a právních vztazích ve věcech občanských, rodinných a trestních, ze dne 12. 8. 1992, vyhl. pod č. 95/1983 Sb., která stanoví podmínky pro takový postup, a ze spisu je dále patrné i to, že na základě tohoto návrhu byla následně dne 5. 3. 2008 Ministerstvem spravedlnosti ČR zaslána žádost o převzetí trestního stíhání Generální prokuratury Ruské federace.

Za těchto okolností postupoval soud v souladu se zákonem, jestliže napadeným usnesením rozhodl podle § 188 odst. 1 písm. d) tr. ř. za použití § 173 odst. 1 písm. d) tr. ř. tak, že se trestní stíhání obviněného přerušuje. Toto ustanovení po novele trestního řádu zákonem č. 383/2004 Sb., účinné od 1. 7. 2004, stanoví, že trestní stíhání se přeruší, navrhuje-li se předání trestního stíhání do ciziny (oproti stavu před novelou z roku 2004, tj. ve znění upraveném zákonem č. 265/2001 Sb., kdy též ustanovení ukládalo státnímu zástupci přerušit trestní stíhání až v okamžiku, bylo-li trestní stíhání předáno do ciziny). Smyslem nové úpravy je rozhodnout o přerušení trestního stíhání dříve, než bude dožádanému státu doručen návrh na předání trestního řízení.

K námitce stěžovatele, že vzhledem k namítaným procesním vadám přípravného řízení mělo rozhodnutí o přerušení trestního stíhání ve smyslu § 173 odst. 2 tr. ř. předcházet rozhodnutí podle § 188 odst. 1 písm. e) tr. ř., tedy o vrácení věci státnímu zástupci k došetření, je třeba uvést následující.

Ustanovení § 173 odst. 2 tr. ř. je podle názoru stížnostního soudu nutno vykládat tak, že před přerušením trestního stíhání je třeba provést takové úkony, které by po určité době, po kterou bude trestní stíhání přerušeno, již nemusely být proveditelné, a jejichž neprovedení by mohlo v budoucnu zmařit úspěšné provedení trestního stíhání, pokud by v něm bylo pokračováno. Mohlo by proto jít kupříkladu o neodkladné výslechy osob, které nebudou později dosažitelné, o zajištění důkazů, které by mohly být zničeny, apod. O takovou situaci se však v tomto případě nejedná, neboť přípravné řízení ve věci bylo skončeno a byla podána obžaloba, a případný postup soudu podle § 188 odst. 1 písm. e) tr. ř., tedy vrácení věci státnímu zástupci k došetření, pokud pro něj soud shledá zákonný důvod, není vyloučen ani v případě, kdy by bylo v přerušovém trestním stíhání pokračováno. V dané věci je důvodem pro přerušení trestního stíhání předání tohoto trestního stíhání státu, jehož je obviněný občanem, tudíž se předpokládá projednání této věci před soudem, včetně výslechu svědků, jehož se obviněný domáhá, a následně i rozhodnutí ve věci, a pro případ, že by k němu pro postup orgánů dožádaného státu nedošlo, předpokládá se pokračování ve zde přerušovém trestním stíhání. Právo obviněného na obhajobu či na spravedlivý proces tak v žádném případě není dotčeno.

Nelze přisvědčit ani námitce obviněného, že uvedeným postupem by bylo porušeno ustanovení čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle něhož nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci. Je třeba zdůraznit, že podle téhož ustanovení Listiny základních práv a svobod příslušnost soudu a soudce stanoví zákon, přičemž napadený postup je postupem zákonným, předvídaným nejen

vnitrostátní legislativou, ale také mezinárodními smlouvami a úmluvami, které jsou součástí našeho právního řádu a právních řádů dalších států.

K námitce obviněného, že v případě přerušení jeho trestního stíhání musí dojít k jeho propuštění z vazby na svobodu, je možno uvést následující:

Podle ustáleného výkladu § 173 tr. ř. po právní moci usnesení o přerušení trestního stíhání neprobíhají dále úkony trestního řízení, a obviněný musí být na základě výkladu ustanovení § 67, § 72 odst. 1 tr. ř. a dalších, zpravidla bez zkoumání důvodů vazby propuštěn z vazby na svobodu. Obdobně dalším důsledkem pravomocně přerušeno trestního stíhání je zpravidla zrušení omezení obviněného ve výkonu trestu odnětí svobody, zrušení zajištění nároku poškozeného na náhradu škody, zajištění majetku obviněného, apod.

Tento výklad však podle názoru stížnostního soudu nelze uplatňovat u přerušení trestního stíhání podle § 173 odst. 1 písm. d) tr. ř. v případě, jestliže se navrhuje předání trestního stíhání do ciziny, neboť zákonodárce novelizací z roku 2004 (zák. č. 383/2004 Sb. účinný od 1. 7. 2004), již posunul okamžik přerušení trestního stíhání v případě řízení o předání trestního stíhání do fáze podání návrhu na toto předání, pozměnil povahu a význam tohoto institutu, který se tak výrazně odlišuje od všech ostatních případů zahrnutých do ustanovení § 173 odst. 1 tr. ř. Tato skutečnost vyplývá ze souvislosti s dalšími ustanoveními trestního řádu (zejména s § 448) a ze souvislosti s mezinárodními smlouvami a úmluvami, jimiž se předávání trestního řízení upravuje.

Pokud totiž má být předání trestního stíhání podle výše uvedeného ustanovení zákona i podle příslušných mezinárodních smluv realizovatelné, nelze mít za to, že zároveň s podáním návrhu na toto předání, jemuž podle novely zákona má předcházet přerušení trestního stíhání, soud bezodkladně ukončí veškeré úkony trestního stíhání a mimo jiné též okamžitě propustí obviněného z vazby na svobodu, což jsou obvyklé procesní důsledky, které z přerušení trestního stíhání při obvyklém (výše uvedeném) výkladu plynou.

Z povahy věci vyplývá, že podání návrhu na předání je pouze prvním krokem, po kterém musí následovat řada dalších úkonů, směřujících k praktické realizaci tohoto institutu, včetně kroků směřujících k případnému převzetí vazebně stíhaného obviněného dožadovanou stranou tak, aby nedošlo ke zmaření účelu trestního stíhání kupříkladu útekem obviněného, zejména pokud je obviněný důvodně ve vazbě z důvodu § 67 písm. a) tr. ř. (útěková vazba).

Tato fáze řízení o předání trestního stíhání, na kterou náš trestní řád v podstatě nepamatuje, je však předvídaná a řešena ve většině mezinárodních smluv či úmluv, jimiž je předávání trestního řízení upravováno, a podle nichž jsou orgány činné v trestním řízení povinny postupovat. Tyto smlouvy zpravidla v různých podobách obsahují závazek v případě předání trestního stíhání dožadovanému státu zdržet se dočasně úkonů trestního stíhání směřujících k rozhodnutí ve věci ve státě dožadujícím, a to až do okamžiku vydání konečného rozhodnutí ve věci ve státě dožadovaném, avšak zároveň obsahují ustanovení, která umožňují realizaci předání trestního stíhání včetně předání osoby obviněného, pokud je její osobní svoboda omezena z důvodu hrozby útěku kupř. vazbou.

V tomto případě soud správně postupoval podle výše uvedené bilaterální smlouvy mezi ČSSR a SSSR o právní pomoci a právních vztazích ve věcech občanských, rodinných a trestních, vyhlášené pod č. 95/1983 Sb., která obsahuje jednak závazek smluvních stran na žádost druhé smluvní strany převzít trestní stíhání, dále stanoví postup pro případ, že dožadovaná strana dospěje ve věci ke konečnému rozhodnutí, konkrétně tak, že „Byla-li podle článku 83 smluvní straně podána žádost o stíhání, nemůže být po právní moci rozsudku nebo po přijetí jiného konečného rozhodnutí orgánem dožadované smluvní strany zahájeno řízení v trestní věci před orgány dožadující smluvní strany, a bylo-li již dříve zahájeno, musí být zastaveno.“, a konečně v ustanovení čl. 84 odst. 3 stanoví, že „Je-li obviněný v

době podání žádosti o stíhání ve vazbě na území dožadující smluvní strany, převezse se na území dožádané smluvní strany.“

Je proto zřejmé, že při výkladu § 173 odst. 1 písm. d) tr. ř. v tomto případě, kdy došlo k podání návrhu na předání trestního stíhání, nelze s ohledem na ustanovení § 448 tr. ř. a na obsah uvedené mezinárodní smlouvy v okamžiku přerušení trestního stíhání ukončit veškeré úkony tohoto stíhání, jak je tomu ve všech ostatních zákonem upravených případech přerušení trestního stíhání, ale pouze úkony směřující k trestnímu stíhání obviněného v České republice, a je zároveň nutno pokračovat v těch úkonech, které směřují k realizaci předání stíhání do Ruské federace, včetně pokračování v zajištění osoby obviněného vazbou v případě, že je vazba i nadále důvodná, v rámci zákonných lhůt a za podmínek uvedených v § 71 tr. ř. (nedojde-li k převodu obviněného do již nařízené vazby vydávací), a to až do okamžiku, než dojde k převzetí osoby obviněného orgány Ruské federace na základě výše uvedeného čl. 84 odst. 3 smlouvy, nebo k oznámení, že k převzetí trestního stíhání nedojde, což by podle § 448 odst. 4 tr. ř. mělo za následek pokračování v trestním stíhání v České republice.

Nepřípadná je v této souvislosti argumentace obviněného rozsudkem Nejvyššího soudu z 22. srpna 2005, sp. zn. [11 Tz 117/2005](#). Toto rozhodnutí, které řeší především otázku oprávnění ministra spravedlnosti na postup podle § 448 odst. 1 tr. ř., tj. na předání trestní věci orgánům cizího státu, bez návrhu či souhlasu soudu, totiž vychází ze zcela jiné procesní situace, a ukládá soudu přerušit trestní stíhání a propustit obviněného z vazby ve fázi, kdy již bylo rozhodnuto o předání trestního řízení do ciziny a orgány cizího státu bylo rozhodnuto o převzetí tohoto trestního stíhání, a to za situace, kdy neexistovala mezinárodní smlouva mezi oběma státy, která by otázku předání obviněného, který byl doposud stíhán vazebně, jakkoliv upravovala.

Pro úplnost je třeba uvést, že řešení výše uvedené problematiky pomocí § 173 odst. 2 tr. ř. nepřipadá podle názoru stížnostního soudu v úvahu, neboť by bylo v naprostém rozporu s úmyslem zákonodárce posunout okamžik, od kdy nelze činit úkony směřující k rozhodnutí ve věci v dožadujícím státě, do fáze před podáním návrhu na předání věci a znamenalo by faktický návrat ke stavu před novelou zák. č. 383/2004 Sb.

Je možno přisvědčit námitce obžalovaného, že soud v napadeném usnesení nerozhodl o dalším trvání vazby ve smyslu § 192 tr. ř., avšak tento nedostatek nelze podle názoru stížnostního soudu považovat za neodstranitelný (stížnostní soud jej v souvislosti s rozhodováním o stížnosti obviněného proti rozhodnutí Městského soudu v Praze o žádosti obviněného o propuštění z vazby odstranil) a nemůže být sám o sobě důvodem k propuštění obviněného z vazby na svobodu.

Jak vyplývá z komentáře k tomuto ustanovení trestního řádu, toto rozhodnutí může být učiněno samostatně, nebo je včleněno do rozhodnutí vydaného podle § 188 tr. ř. Obsahově jde o ustanovení korespondující s povinností soudu prvního stupně rozhodnout nejpozději do 30 dnů od podání obžaloby nebo doručení spisu s rozhodnutím o postoupení nebo příkázání věci o tom, zda se obviněný ponechává ve vazbě nebo se propouští na svobodu (§ 71 odst. 5 tr. ř.). Význam tohoto ustanovení spočívá v připomenutí či zdůraznění jinak generálně stanovené povinnosti soudu zkoumat v každém stadiu řízení, zda důvody vazby ještě trvají či zda se nezměnily, a to ve stadiu, kdy v souvislosti s předběžným projednáním obžaloby dochází často ke změně postavení obviněného v důsledku rozhodnutí procesní, ale mnohdy i věcné povahy. Nejde tedy o samostatné a zvláštní procesní ustanovení, na jehož základě by bylo možno rozhodovat o vazbě obviněného, nýbrž je použitelné vždy pouze s příslušným ustanovením, zvláště pak s ustanovením § 71 odst. 5 tr. ř.

Podle názoru stížnostního soudu při posuzování uvedeného nedostatku rozhodnutí podle § 192 tr. ř. nelze postupovat formalisticky, ale je nutno posuzovat jej v souvislosti s dalšími ustanoveními zákona, zejména s těmi, která upravují rozhodování o vazbě.

V tomto směru lze poukázat i na nálezy Ústavního soudu publikované pod č. 121/2003 (svazek č. 31) Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, v němž se mimo jiné uvádí, že „Přílišný formalismus odhlížející od podstaty věci a smyslu, jakož i účelu aplikovaných právních norem není na místě tam, kde je výsledek aplikace práva ve vztahu k jeho důsledkům transparentně a logicky nejen ve výroku, ale i v odůvodnění rozhodnutí seznatelný. V daném kontextu je třeba chápat jednotlivá ustanovení právního předpisu v jejich vzájemné souvislosti, vycházejí z předpokladu rozumného zákonodárce, který jejich vztahu připisuje vzájemnou souvztažnost, a tedy i logické propojení. Podle § 192 tr. ř. je-li obviněný ve vazbě, rozhodne soud při předběžném projednání obžaloby vždy také o dalším trvání vazby. Podle § 71 odst. 5 tr. ř. je soud povinen nejpozději do 30 dnů ode dne, kdy u něj byla podána obžaloba, rozhodnout, zda se obviněný ve vazbě ponechává nebo zda se obviněný propouští z vazby na svobodu. Není tedy pochyb o tom, že pokud soud ve lhůtě posléze uvedené rozhodne při předběžném projednání obžaloby o dalším trvání vazby, je toto rozhodnutí vyústující ve výrok o ponechání obviněného ve vazbě způsobitelné plnohodnotně nahradit rozhodnutí, resp. je i přímo rozhodnutím vydaným se zřetelem k požadavku vyjádřenému v § 71 odst. 2 tr. ř., neboť je v sobě materiálně obsahuje.“

V kontextu uvedených skutečností je třeba uvést, že v případě obviněného soud prvního stupně rozhodoval jednak usnesením ze dne 17. 1. 2008, které nabylo právní moci dne 12. 2. 2008, o dalším trvání vazby obviněného podle § 71 odst. 5 tr. ř., a jednak usnesením ze dne 22. 2. 2008 o žádosti obviněného o propuštění z vazby. V obou rozhodnutích dospěl ke shodnému závěru, že vazební důvody podle § 67 písm. a), c) tr. ř. i nadále trvají a náhradu vazby jiným opatřením nepovažuje za dostatečnou. Jelikož proti druhému usnesení podal obviněný stížnost, a před tím, než byla tato stížnost Vrchním soudem v Praze projednána, dne 25. 2. 2008 Městský soud v Praze podal návrh na předání trestní věci obviněného v souvislosti s tím, že téhož dne byl předsedkyní senátu podán prostřednictvím Ministerstva spravedlnosti ČR návrh na převzetí trestního stíhání obviněného justičním orgánům Ruské federace, zabýval se Vrchní soud v Praze při přezkoumání správnosti uvedeného usnesení i otázkou dalšího trvání vazby za situace, kdy došlo k výše uvedenému přerušení trestního stíhání, a dospěl k závěru, že i za těchto okolností je vazba obviněného i nadále důvodná a má zákonný podklad zejména v ustanovení čl. 84 odst. 3 bilaterální smlouvy mezi ČSSR a SSSR o právní pomoci a právních vztazích ve věcech občanských, rodinných a trestních, vyhlášené pod č. 95/1983 Sb., přičemž tyto své závěry uvedl v odůvodnění svého usnesení, jímž dne 31. 3. 2008 zamítl stížnost obviněného. Vzhledem k těmto skutečnostem je podle názoru stížnostního soudu možno dospět k závěru, že uvedená dvě rozhodnutí svým obsahem nahrazují chybějící rozhodnutí podle § 192 tr. ř., které proto není třeba do výroku usnesení, jímž bylo podle § 188 odst. 1 písm. d) tr. ř. za použití § 173 odst. 1 písm. d) tr. ř. trestní stíhání obviněného přerušeno, doplňovat.

Důvodnou shledal stížnostní soud rovněž námitku obviněného, že výrok napadeného usnesení neobsahuje popis stíhaného skutku. Z tohoto důvodu z podnětu podané stížnosti zrušil napadené usnesení a sám znovu rozhodl z týchž důvodů shodně jako soud prvního stupně, pouze ve výroku usnesení doplnil chybějící popis skutku tak, aby tento výrok odpovídal požadavku zákona.